

си играе съ жълтицытъ и взела да ги хвърля изъ прозореца на пѣть-а. Изъ около тамъ хората като видѣли, притекли са та съ голѣмы выкове, натрупванія, доро и съ бой събирали хвърлянытъ жълтицы. А маймуната йоще повече се хвърлѣла до като изхвърлѣла сичкытъ жълтицы отъ кассата.

Ето ти и скъперника си идѣлъ и са растрепералъ като узналъ станѣлото. „О! безумно и умразно животно!“ изывква той йоще издалечъ, и заплашвалъ маймуната. Тогазь единъ отъ хората му казва: „Бѣдѣте спокойны, Господине: наистина безумно нѣщо е да хвърля нѣкой жълтицытъ изъ прозореца: но нима е по разумно салтъ да ги крые нѣкой въ кассата си, безъ да ги употрѣбы въ нѣщо полезно за чловѣцытъ? За туй, ако вый сте по умны отъ маймуната, не трѣба да са лютите и ядосвате.“

„Богатството е полезно, ако са употрѣбява на добро.“

Храна на растеніята.

Поевили са облачета по свѣтливото небе; сбили са тѣ въ тъменъ голѣмъ облакъ! а надвечеръ разхладителенъ дѣжъ разхладилъ и напоилъ и нивята и ливадытъ. Развеселили са пожълтѣлытъ полскы растенія; незазрѣно тѣ, съеъ своитѣ тънечки коренчета, засмукали хранителнытъ влагы изъ размекнѣтата прѣсь. Моравата са раззеленила; цвѣтоветѣ издигнѣли главичкытъ си; лѣкавытъ листовце на дръвята жедно смучѣтъ влажныйа раехладителенъ въздухъ. Отъ тихъ вѣтрець весело и охолно по нивята са разлюлѣли етерковетѣ и на житото, и на рѣжъ-та, и на ячмыка, та прѣдтавятъ обаятелни вълнуванія. Въ